

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.638 van 11 januari 2000
in de zaak A. 84.040/VII-18.270.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HELSEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Heizel Esplanade,
Buro & Design Center 309 A, bus 37

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 10 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker betekend op 25 maart 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HELSEN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Somalische nationaliteit, komt op 30 augustus 1998 in België binnen en verklaart zich op 31 augustus 1998 vluchteling. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Somalisch en het Engels, met behulp van een tolk.

1.2.

Op 27 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 maart 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 27 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"Betrokkene werd gehoord op 3 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de minderheidsclan Asharaf.

In april 1995 werd betrokkene's vader, die een aanhanger was van het vorige regime van president Barre, door militieleden behorende tot de f(r)actie van krijgsheer Aideed gedood. Toen betrokkene daarop de handelsactiviteiten van zijn vader in Mogadishu wilde verderzetten, werden de winkels die aan zijn vader toebehoorden door militieleden van het U.S.C. (betrokkene weet niet waarvoor deze afkorting staat) in bezit genomen. Toen betrokkene in 1996 naar Mogadishu ging om daar de tweede echtgenote van zijn vader te bezoeken, werd hij gearresteerd door militieleden behorende tot de f(r)actie van Aideed. Betrokkene werd naar een kamp gebracht waar hij dwangarbeid diende te verrichten. Hij werd ook regelmatig naar het strijdtoneel meegenomen en werd verplicht landmijnen op te sporen en zich in de vuurlinies te begeven. Midden 1997, na ongeveer achttien maanden gevangenschap, slaagde betrokkene erin te ontsnappen toen een andere militie zijn bewakers aanviel. Betrokkene keerde via Mogadishu terug naar Janale. Daar dwongen zijn verwanten hem zich te wreken voor de dood van zijn vader en zich aan te sluiten bij het Asharaf-leger. Toen betrokkene dit weigerde, werd hij gedurende drie maanden door de plaatselijke Asharaf-militie opgesloten. Uiteindelijk stemde betrokkene toe. Hij begaf zich naar Mogadishu, waar hij eerst de tweede vrouw van zijn vader en haar kind zou ophalen. Na enkele maanden in Mogadishu verbleven te hebben, bracht betrokkene inderdaad de tweede vrouw van zijn vader en haar kind naar Janale, maar reisde hijzelf vervolgens verder naar Nairobi (Kenya). Daar werd hij opgepakt door de politie en na 21 dagen gevangenschap teruggebracht naar de Keniaans-Somalische grens. Betrokkene reisde echter opnieuw naar Nairobi waar hij op 29 augustus 1998 een vliegtuig nam naar Frankfurt (Duitsland) en van daaruit per trein naar België kwam. Op 30 augustus 1998 arriveerde betrokkene in België, waar hij de volgende dag asiel aanvraagde.

Vooreerst brengen enkele tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkene relaas in ernstige mate in het gedrang. Zo beweerde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 8 december 1998) dat zijn vader vrede nastreefde in Mogadishu, altijd bij onderhandelingen betrokken was en zich bezighield met de politieke besluitvorming; terwijl hij voor het Commissariaat-generaal alleen vermeldde dat zijn vader een aanhanger was van de voormalige president Barre en dat hij verantwoordelijk was voor de Medina-buurt doch verder geen politieke activiteiten had.

Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens dezelfde maand van de dood van zijn vader (april 1995) gearresteerd werd en ontsnapte eind 1996. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij daarentegen dat hij pas in 1996 en dit na twee maanden verblijf in Mogadishu opgepakt werd en midden 1997 ontsnapte. Tevens verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gedurende anderhalve maand door zijn clangenoten werd opgesloten, terwijl hij het voor het Commissariaat-generaal over drie maanden opsluiting door zijn eigen clan had. Ook beweerde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gedurende zes maanden in Mogadishu verbleef alvorens het land te ontvluchten; terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelde dat zijn laatste verblijf in Mogadishu voordat hij Somalië verliet, slechts drie tot vier maanden duurde. Verder stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Keniaanse politie hem in Nairobi driemaal oppakte en naar Somalië terugstuurde; terwijl hij voor het Commissariaat-generaal slechts melding maakte van één arrestatie in Nairobi. Ook verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hem tijdens zijn eerste gevangenschap bloed afgetapt werd; terwijl hij hier voor het Commissariaat-generaal geen enkel gewag van maakte.

Bovendien kan ten sterkste worden getwijfeld aan betrokkene's beweringen als zou hij de Somalische nationaliteit bezitten en behoren tot de Asharaf-clan. Zo stelde hij voor het Commissariaat-generaal dat de voormalige president Barre tot de (Darod) Majerteen-clan behoorde terwijl deze in werkelijkheid (cfr. onder meer Mondes Rebelles) tot de (Darod) Marchan-clan behoorde. Verder kan betrokkene weinig informatie geven over de Asharaf-clan waartoe hij beweerde te behoren. Zo maakte hij, wanneer hem door het Commissariaat-generaal gevraagd werd meer uitleg te geven over zijn clan, geen enkele melding van hun meest in het oogspringende bijzonderheid, namelijk hun bekendheid als specialisatie van de godsdienst. Bovendien wist betrokkene niet waar de afkorting 'U.S.C.' voor staat; had hij nog nooit van de bekende 'Green Line' in Mogadishu gehoord en had hij geen

flauw idee tot welke clan zijn medegevangenen behoorden. Verder kunnen betrokkenes reisweg en identiteit, bij gebrek aan documenten terzake, niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert wat volgt:

"Enig middel gebaseerd op de schending van art. 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en op machts-overschrijding.

Doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op de overweging dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is omdat verzoeker geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Terwijl art. 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen bepaalt dat als 'vluchteling' dient te worden beschouwd 'elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van het land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, (...)'. In hoofde van verzoeker is alleszins sprake van een - meer dan - gegronde vrees voor vervolging, zodat verzoeker voldoet aan alle bovengenoemde criteria om als vluchteling te worden erkend en de beslissing van zowel het Commissariaat-Generaal dd. 23 maart 1999 als (van) de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 27 januari 1999 de Conventie van Genève schenden door aan verzoeker geen verblijfsrecht te willen toekennen.

TOELICHTING

Enkel een persoon die een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden om één van de vijf in het Vluchtenlingenverdrag opgesomde vervolgingsgronden, komt in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Hierdoor wordt een subjectieve en een objectieve voorwaarde vooropgesteld.

Het element 'vrees' verwijst dus o.m. naar de persoonlijke, psychische toestand van de vluchteling, m.a.w. het bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer. In hoofde van verzoeker is er sprake van een gegronde vrees, wat betreft de subjectieve beleving ervan, vermits hij de context in zijn oorsprongland zeer precies kent en ervan overtuigd is dat wanneer hij zal terugkeren hij zelfs meer dan een vervolging vreest, in die zin dat hij de gegronde

overtuiging heeft dat hij onmiddellijk zal worden vermoord.

Daarenboven dient de kandidaat-vluchteling nog aan te tonen dat deze vrees voor vervolging objectief gegrond is of, met andere woorden, dat het risico van de vervolging in het licht van de bestaande toestand in het land van herkomst aannemelijk is. Overigens mag er niet als voorwaarde gesteld worden dat de betrokkene al daadwerkelijk het slachtoffer van vervolging in het verleden moet geweest zijn. Nochtans is verzoeker wel effectief onderworpen geweest aan vervolging. Zijn vader is omwille van zijn politieke overtuiging - hij werkte samen met en voor de regering in Somalië - gedood geworden door milities van krijgsheer Aideed. Deze laatste hebben zich vervolgens (in de loop van 1996) ook tegen de zoon gekeerd vermits verzoeker anderhalf jaar lang opgesloten is geweest in een soort van kamp waar hij dwangarbeid diende te verrichten en verplicht werd om te vechten. Verzoeker wist op eigen houtje uit dit kamp te ontsnappen, maar sindsdien loopt hij persoonlijk gevaar vermits de milities van krijgsheer Aideed hem nog steeds achternazitten. Omwille daarvan is hij immers van Janale naar Mogadishu gevlucht en na aldaar enige tijd verbleven te zijn (hebben), is hij zelfs gevlucht naar Nairobi. De gevangenhouding in het kamp gebeurde zonder enige concrete aanleiding, volledig arbitrair en betekende alleszins een ernstige aantasting van de fundamentele mensenrechten. Overigens is het zo dat de gegronde vrees voor vervolging niet noodzakelijk van overheidswege moet ingegeven zijn, maar dat deze evenzeer zijn oorzaak kan vinden in conflicten tussen verschillende groepen in de bevolking zoals dit o.m. in Somalië het geval is.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal van 23 maart 1999 bevat de bewering als zouden enkele tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid in het relaas van verzoeker ernstig in het gedrang brengen. Verzoeker houdt echter staande dat hij zowel in het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het verhoor voor het Commissariaat-Generaal precies hetzelfde relaas van de feiten heeft gebracht doch voor deze laatste instantie een aantal door verzoeker meegedeelde feitelijkheden verkeerd werden geïnterpreteerd. Het verhaal zoals dit door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd bevat de correcte weergave van de feiten.

Overigens is er sprake van machtsoverschrijding waar het Commissariaat-Generaal stelt dat er ten sterkste kan worden getwijfeld aan de beweringen van verzoeker als zou hij de Somalische nationaliteit niet bezitten en noch behoren tot de Asharaf-clan.

Deze bewering is nergens op gebaseerd en overigens volledig uit de lucht gegrepen. Op basis hiervan besluiten tot een ongegrond verklaren van de erken-

ningsaanvraag als vluchteling is aangetast door machtsoverschrijding en vindt nergens zijn grondslag.";

3.2. Overwegende dat verzoeker in hoofddorde aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij verzoekers dringend beroep ongegrond wordt verklaard, daar uit zijn asielrelaas blijkt dat hij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, artikel 1, (a), 2 van de Conventie heeft geschonden en de bestreden beslissing werd genomen met machtsoverschrijding, daar verzoeker meent, wel een gegronde vrees voor vervolging te kunnen aantonen; dat de Commissaris-generaal echter een aantal tegenstrijdigheden en hiaten in verzoekers asielrelaas heeft kunnen vaststellen die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in ernstige mate in het gedrang brengen; dat de voornaamste van de door de Commissaris-generaal weerhouden tegenstrijdigheden of hiaten zijn :

- verzoeker beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader vrede nastreefde in Mogadishu, zijn vader altijd bij onderhandelingen betrokken was en zich bezig hield met politieke besluitvorming en op het Commissariaat-generaal vermeldde hij alleen dat zijn vader een aanhanger was van de voormalige president Barre en dat hij verantwoordelijk was voor de Medina-buurt doch verder geen politieke activiteiten had,
- verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens dezelfde maand van de dood van zijn vader (april 1995) gearresteerd werd en ontsnapte eind 1996, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij pas in 1996 en dit na twee maanden verblijf in Mogadishu, opgepakt werd en midden 1997 ontsnapte,

- verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingen zaken dat hij gedurende anderhalve maand door zijn clangenoten werd opgesloten, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde drie maanden te zijn opgesloten door zijn eigen clan,
- op de Dienst Vreemdelingen zaken beweerde verzoeker dat hij gedurende 6 maanden in Mogadishu verbleef alvorens het land te ontvluchten, terwijl hij op het Commissariaat-generaal aanvoerde dat zijn laatste verblijf in Mogadishu voordat hij Somalië verliet slechts 3 tot 4 maanden duurde,
- voor de Dienst Vreemdelingen zaken stelde verzoeker dat de Keniaanse politie hem in Nairobi driemaal oppakte en naar Somalië terugstuurde, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal slechts melding maakte van één arrestatie in Nairobi,
- voor de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde verzoeker dat hem tijdens zijn eerste gevangenschap bloed werd afgetapt, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal hiervan geen gewag maakte;

Overwegende dat daarenboven de Commissaris-generaal ten zeerste twijfelt aan verzoekers beweringen als zou hij de Somalische nationaliteit bezitten en behoren tot de Asharaf-clan; de Commissaris-generaal steunt zich hiervoor op de volgende gegevens :

- op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat de voormalige president Barre tot de (Darod) Majerteen-clan behoorde terwijl deze in werkelijkheid tot de (Darod) Marehan-clan behoorde,
- verzoeker kon weinig informatie geven over de Asharaf-clan waartoe hij beweerde te behoren, zo maakte hij, wanneer hem door het Commissariaat-generaal gevraagd werd meer uitleg te geven over zijn clan, geen melding van hun meest in het oog springende bijzonderheid, namelijk hun bekendheid als "specialisatie" van de godsdienst,

- verzoeker wist bovendien niet waar de afkorting U.S.C. voor staat, hij had nog nooit van de bekende 'Green Line' in Mogadishu gehoord en hij had geen flauw idee tot welke clan zijn medegevangenen behoorden;

Overwegende dat tot slot de Commissaris-generaal aangeeft dat verzoekers reisweg en identiteit bij gebrek aan documenten terzake, niet kunnen worden nagegaan;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift over de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden enkel aanvoert dat "(door de Commissaris-generaal) een aantal door verzoeker meegedeelde feitelijkheden verkeerd werden geïnterpreteerd"; dat voor het overige verzoeker geen poging doet om de door de Commissaris-generaal aangeduide tegenstrijdigheden te weerleggen of op een aannemelijke wijze te verklaren; dat derhalve de Commissaris-generaal, zonder schending van artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève of zonder machtsoverschrijding op het eerste gezicht kon besluiten, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

4. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden opgelegd door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op **KEYBOARD** (elf januari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.)